

מסרים לכל...

בעריכת הרב נחום גמליאל

לקח מהפרשה,

'ולעבדו בכל לבבכם' (יא' יג')

התפילה - כתב היחזון איש' באיגרותיו, היא מטה עוז ביד כל אדם. אין תפילה ששבה ריקם, אין מילה של תחינה וריצוי שמוציא יהודי מפיו, שלא תפעל את פעולתה...

בירושלים חי יהודי תלמיד חכם שחזר בתשובה לפני שנים רבות, ומקורביו יודעים לספר על יראת השמיים המופלגת שלו, על הצלחותיו בכל תחום, ועל כך שכל מה שהוא עושה ה' מצליח בידו.

כל מפעל שהוא מייסד, עולה למעלה ראש, לכל שיעור שהוא מקיים נמשכים לומדים רבים, וכן הלאה. שמו הרב ברוך היימן. לאחרונה סיפר על הגורם להצלחותיו, וכדאי לחרוט את הדברים על לוח הלב למען נלמד ונשכיל מכך על כוחה הגדול של כל תפלה.

בממשלת בן גוריון שימש כשר חינוך אחד ממקורביו ומעריציו של בן גוריון שמו היה זלמן ארן. למרות שהוא עצמו לא שמר מצוות אשתו השתדלה לקיים בית יהודי. היא הדליקה נרות שבת והתפללה על ילדיה שיהיו כמו בן גוריון שהרי בעלה סיפר בביתו על כוחו וגדולתו של האיש.

לימים נפגש בן גוריון עם מרן ה'חזון איש', וכשחזר ללשכתו סיפר לזלמן ארן ולמקורביו על גדולתו של ה'חזון איש' ואף התבטא שראה בו דמות של 'מלאך'.

ארן לא שמר את הדברים בליבו, ותיאר גם הוא בפני אשתו את ההתפעלות של הבוס מדמותו של אותו גדול בישראל. האישה האזינה לדברי בעלה בקשב רב, עד שהחליטה בו במקום שמעתה ואילך תתפלל על ילדיה שיגדלו ויתחנכו כמו ה'... 'חזון איש', שהרי אם האדם המוערץ על ידי בעלה מעריץ אף הוא את החזון איש ומתארו כמלאך אלוקים, צריך ללכת אל המקור...

"אני, סיפר הרב היימן, נכדו של זלמן ארן. ותפילותיה של אותה סבתא -אף שלא הייתה מל"ו צדקניות שבדור- פעלו את פעולתן גם לאחר שנים רבות, קירבוני לתורה ומצוות, ואף נתנו בידי את כוח ההצלחה".

מסיפור זה אפשר ללמוד שהתפילה מתקבלת גם אם המתפלל אינו ראוי כל כך...

(טובך יביעו)

לרפואת

נאוה בת מרים / אברהם בן נאוה / מנשה בן אברהם / בתיה בת רומיה / בלוריה בת עלו
מור בת סימה / שילה בת נעמי / אברהם בן בלוריה / תאיר בת אשר / שרון בן מרים / שרונה בת שושנה.
חיה בת רחל / נתנאל בן עמנואל / טובה רחל בת מרים שמחה / סעדה בת בדרה
שלום בן סליימן / רחל בת חנה חנינה / זכריה בן דוד / מרים בת יצחק.

פינת ההלכה

חולה בשבת - דיני טיפול בכאב נסבל בשבת

חולה שמתפקד כבריא

- (א) מי שסובל מכאב סביר שאינו מפריע לתפקודו השוטף, (הגדרתו ההלכתית היא 'חולה המתחזק והולך כבריא') אין לו הקלות הלכתיות למרות הכאב.
- (ב) אסור לו לבלוע בשבת כדור נגד כאבים, או לעשות כל רפואה אחרת, גם אם הכנת הרפואה והשימוש בה אין בהם את אחת מהמלאכות האסורות בשבת.
- (ג) מי שיש לו כאב כני"ל רשאי לאכול כל אוכל ומשקה שאוכלים אותם אנשים בריאים, גם אם כל כוונתו היא כדי להתרפא, וגם אם הוא עצמו כבריא לא אוכל ושותה אותם.
- (ד) מי שסובל מכאבי שיניים רשאי לשתות משקה המכיל כוהל (ערק, יין, קוניאק, וודקה...) כדי להקל על הכאב, גם אם הוא לא שותה אותו אף פעם כשהוא בריא.
- (ה) מי ששותה משקה חריף להקל על כאב שיניים, צריך לבלוע אותו ואין לפלוט אותו.
- (ו) מוצרים שאנשים בריאים לא אוכלים, ומשתמשים בהם רק לרפואה, (בבונג...) וכני"ל משקים ששותים אותם רק חולים, אסור לאכול או לשתות אותם בשבת לרפואה.
- (ז) במקום שאנשים בריאים לא סכים שמן על הגוף, אין לסוך שמן בשבת לצורך רפואה.
- (ח) במקום שרגילים למרוח שמן (כחלק מטיפול בתינוקות בריאים וכדו') אפשר להשתמש בו בשבת גם לצורך רפואה גם למי שלא סך בדרך כלל.

ליראת שמים

יהונתן בן שלום / נהוראי בן נאוה / מלאכי בן נאוה / ידידיה בן נאוה / אחיה בן נאוה
נאוה בת מרים / טוהר בת נאוה / נעמה בת נאוה

השקעה רגשית

בימים אלו, כשכולנו עסוקים בשאלה איך מעסיקים את הילדים, מחפשים מקומות בילוי ובידור, ומתכננים נופש במקומות שונים בארץ, אני מבקשת להזכיר סוג אחר של נופש. להזכירכם: הילדים לא זקוקים באמת לכל האטרקציות שאנו מציעים להם, (למרות שיכחישו זאת...) הם זקוקים לקשר חזק ואמיץ איתנו. ולתשומת לב במנות גדושות, צורך שלא מתאפשר לנו למלא במשך השנה. כדאי לקבוע מזמן לזמן 'שעה משפחתית' שבה כולם יושבים בסלון ומשחקים עם כולם (דמקה, רומיקה, 4 בשורה, שח...) לספר להם חוויות ילדות... כדאי מידי פעם לצאת עם ילד (לא עם כולם). ולנצל את הזמן לתשומת לב ולשיחה אישית, (לא מוסר). לשמוע אותו בנחת, ללמוד אותו ולהרגיש כמה גדל. הקשר שביחד ולחוד עם הילדים, יקנו להם הרגשה של בית אוהב ויגבשו את המשפחה. אטרקציות? כן. אבל מעט! חיבור משפחתי ואישי? כן! והרבה!!!

בהצלחה
ושבת שלום, שושנה.

סיפור לשבת

הפחה שחזר בתשובה

אחרי סעודה שהתקיימה בביתו של הרב ישעיהו הלוי הורוביץ, (רבה של העיר פּרנקפורט, המכנה 'השלי' הקדוש' על-שם ספרו 'שני לוחות הברית'), הבחינה הרבנית שפפית מפסוף טהור חסרה. היא חפשה ובדקה שוב ושוב – לשוא. המסקנה היתה בלתי-נמנעת: מישוהו גנב אותה. הרב התעצב אל לבו. האנשים שאכלו על שלחנו לא היו אורחים-פורחים. היתה זו קבוצה נבחרת מתלמידיו, שהרב נהג להזמין לסעד עמו!

החשד נפל על אחד הבחורים. ואכן – אוי לאותה בוישה – פפית-הפסוף נתגלתה בין חפציו. הבחור נקרא אל הרב, וכשהוא נעלב עד עמקי נשמתו טען וחזר וטען שאינו יודע איך הגיעה אליו הפפית. השלייה הבטיח לתלמיד לשמור על הענין בסוד. אך 'אזנים לפתל'. הספור נתגלה, והתלמיד חש עצמו מאוד שלא בנוח. יום אחד נעלם מהישיבה ועקבותיו לא נודעו. חלפו שנים רבות, והשלייה החליט לעלות לארץ-הקדש. לאחר נסיעה ארכה ומיגע, הגיע הרב לנמל יפו. בחדתו מהאננה הבחין שלידו נצב אדם שנראה כפקיד בכיר. התברר, שהאיש הוא לא פחות ולא יותר, הפחה של יפו בכבודו ובעצמו. הפחה הסביר כי הוא נוהג לקדם כל אננה שמגיעה ליפו. ואם נמצאים בה אנשים מכבדים הוא מזמיןם אל ביתו. "לכבוד יחשב ליי", סיים הפחה, "אם כבודו יכבדני בבקור בביתי". הארוח הנה למופת. הפחה דאג עבורו למזון כשר, והעניק לו את כל הכבוד הראוי.

עם בקר, כשבקש הרב לצאת לירושלים, הואיל הפחה להראות לו את הבית. הוא הכניסו לחדר-אורחים גדול שבו היה מצג אסוף גדול של חרבות, פגיונות וישאר כלי-נשק. הפחה הצביע על אחת החרבות, והתפאר כי זו החרב החדה ביותר בעולם. בתוך כך שלף את החרב מתערה. הרב, שבתחלה לא הבין לשם-מה מציג האיש לפניו את כלי-הנשק, נחרד עכשו. פני הפחה, שהיו שלווים וידידותיות, השתנו לפתע ונהפכו למזרות-אימה. שנהה היתה שפוכה עליהן. "שעתך האחרונה הגיעה", קרא לעברו. "אמר את תפלתך האחרונה, טרם אכרת את ראשך בחרב זו!"

השלייה הישיר את מבטו לעבר הפחה, ולפתע חש פי זעה קרה מכסה את כל גופו. הוא ידע – בהבזק של שניה – כי כבר ראה בעבר את העינים האלה. כן, אלה עיניו של הבחור שעזב את הישיבה לאחר שנחשד בגנבת הפפית. "גרמתי לי עלבון על לא עול בכפיי", אמר הפחה. "בגללך נאלצתי לעזוב את הישיבה. עתה אנקם בך". הרב הישיש נסה לדבר על לבו, לספר לו כמה הצטער על כל הארוע, אך דבריו לא עשו כל רשם על בן-שיחו. "שכב על הארץ" – צוה עליו בגסות. השלייה עשה כדברי הפחה, תלמידו לשעבר. הוא עצם את עיניו, וקרא בכונה גדולה: "שמע ישראל..." ואז, לפתע חש שמישהו מצמיד נשיקה קלה על מצחו. הוא פקח את עיניו וראה מולו את הפחה מחיך שוב בידיות ובטוב-לב, ממש כשם שנהג ביום אתמול.

"רביי", פנה אליו תוך שהוא מסייע לו לקום על רגליו. "רבי, סלח-נא לי על הפחד ועל החרדה שגרמתי לך. עשיתי זאת לטובתך". "מאז עזבתי את הישיבה", הסביר הפחה, "עברו עלי דברים רבים. התרחקתי, כפי שאתה רואה, מהאווירה של הישיבה. אך בסתר לבי אינני יכול לשכח את הזמים רוויי-האשר, בהם שקדתי על התורה במחיצתך. כשראיתיך יורד מהאננה, התגברתי על רגשותי ולא גליתי את זהותי. בלילה התהפכתי על משכבי. רגשות חרטה הציפו את לבי. לבסוף הגעתי לכלל החלטה: אם תאות לקחתי עמך ולהפכני לבעל-תשובה, אעזב כל אשר לי ואלך אחרך."

"במחשבה זו נרדמתי, ובחלומי – רואה אני שהשלייה הקדוש הגיע לארץ-הקדש בקדשה ובטהרה. ורק רבב אחד קטנטן מעיב על שלמותו: העוון שבגללו נעלב פעם אחד מתלמידיו. בחלומי הראו לי גם מה עלי לעשות כדי להסיר פתם זה לחלוטין, וכך אמנם עשיתי". השלייה חבק באהבה ובחסם את תלמידו לשעבר: "אם כך, הרי החרדה שחרדתי היתה כדאית", אמר בשמחה כפולה, על הרבב שתקן ועל תלמידו ששב אליו למרות כל התלאות ולאחר כל השנים. איש לא ידע לאן נעלם הפחה של יפו. גם מי שהבחין בשני הנוסעים היהודים הרוקבים ירושלימה לא הנה מעלה על דעתו שאחד מהם הוא הפחה הנכבד, שהחליט לשוב ולהיות יהודי פשוט...

(מתוך עיתון "תורתך שעשועי")

כחמת חייט מתוק הספר שימצאה:

מי כאינו יודע מלא לא יבוא אור כאשר העם יורה, לא ימצא אור לא יבוא אור כאשר העם יורחת